



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quarta. An habeat sub se Genus individua, & quomodo de illis prædicetur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

ficam considerationem in quantum fundamentum sunt universalis Logici, genus plures species, & species plura requirit individua, non quidem actu existentia, saltem possibilia. Hæc Conclusio colligitur ex Doctore supra cit. estq; communis Authorum sententiæ tertiæ. Probatur Conclusio primò de genere scilicet requiri plures species saltem possibiles.

Quia genus in tantum est pars materialis speciei modo, quia ad plures species est contrahibile, ergò si una species esset tantum possibilibus, non posset constitui eius pars materialis, probatur ant. quia si genus non esset communius specie quam constituit, & differentia quæ contrahitur, non posset dici verè contrahi & coartari per differentiam, quia non esset majoris amplitudinis quam differentia, neq; esset ratio cur species constituta cum aliis speciebus conveniret, sed potius spectaret ad ultimum distinctivum illius naturæ, quia illud spectat ad ultimum constitutivum alicujus naturæ, quod ei soli convenit, & consequenter non erit pars potentialis illius speciei. Probatur Conclusio quoad eandem partem de genere & specie simul, Quia ut aliqua natura sit universalis Metaphysicè, debet esse capax universalitatis Logicæ, sed natura generica quæ unam solam speciem habet, & specifica quæ unum solum individuum possibile, non potest esse universalis Logicè, ergò nec Metaphysicè. Confirmatur ex definitione universalis Metaphysici, quod debet esse unum in multis saltem remotè, sicut universale Logicum est unum aptum esse in multis proximè, ergò. Probatur Conclusio quoad alteram partem, scilicet non requiri, ut illa plura actu existant; Quia universalitas generis Metaphysica non consistit in hoc quòd habeat plures partes subjectivas, in quibus actu existat, sed tantum in quibus possit in esse, ergò cum universalitas consistat in sola relatione aptitudinali, frustra requiritur actualis, & consequenter non requiruntur plures species, vel plura individua actu existentia.

V. **Opponitur Contra Conclus.**
Opponitur & solvitur Aristoteles.

Authoritas Aristotelis multis in locis in quibus docet quod genus debeat habere plures differentias, & etiam habeat actu consequenter etiam plures species ut 1. Top. cap. 3. 3. Met. t. 10. & 7. Met. 42. & 10. Met. 14. & alibi sæpè. R. adhas & similes plures auctoritates genus respicere plures species possibiles, non verò actu existentes, quòd si verò requirit species actu existentes in aliquibus locis tunc dicendum est eum loqui de genere Logico quod actu requirit plures species in existentia objectiva; vel dicito eum loqui prout nunc & defecto contingit secundum naturalem rerum exigentiam, non verò quòd absolute non possit salvari ratio generis sine pluribus speciebus actu existentibus. Verumtamen in contra

VI. **Arguitur:** Etiam ex ratione, Nullum genus concipi potest veluti contrahibile per unam tantum differentiam, ergò actu requiruntur plures, probatur ant. si posset concipi ut contrahibilis per unam differentiam tantum, non conciperetur ut divisibilis per plures, sed genus debet concipi ut per plures divisibilis, ergò nõ potest concipi ut contrahibilis per unam

differentiam tantum, consequenter requiruntur plures actu existentes. R. concessio ant. distinguendo consequens requiruntur actu plures nego consequentiã, requiruntur plures possibiles concedo consequentiã neq; argumentum alterum plus probat quàm quòd plures possibiles requirantur non verò actuales.

Instatur; Existente uno contrario, necesse est ut alterum quoq; existat, sed differentia sunt sibi contraria, ergò existente una contrahente, genus necesse est quoq; ut altera etiam actu existat, ma. patet ex Arist. 2. Cœli. 18. R. dist. ma. Existente uno contrario necesse est etiam existere alterum propriè dicto; concedo ma. prout contrarium sumitur pro quacunq; oppositione nego ma. & ni. quia differentia non sunt sibi propriè contraria, sed potius privativè opponuntur, in quantum scilicet una semper est perfectior altera, nec aliud intendit Aristoteles citatus ut notat Averfã.

Urgetur: Differentia cum qua genus constituit unam speciem distinguit actu illud ab omnibus aliis speciebus, sed sic differre & distinguere non potest facere nisi illæ aliæ actu existant, ergò actu requiruntur plures. R. negando mi. quia differentia distinguit illam speciem constitutam non modò ab actu existentibus, verum etiam à possibilibus. Quòd si quis replicaret adhuc, quòd genus dicat potentiam naturalem ad plures species quæ frustrari non debet, alioquin superflua esset & inanis, nil proficeret, nam nimium probaret, nam sicut genus dicit potentias ad plures, & ad species syncategorematicè infinitas, ita sequeretur quòd deberet actu infinitas.

QUÆSTIO IV.

An habeat sub se genus individua & quomodo de illis prædicetur?

Apud omnes certissimum est, genus de individuis prædicari, verè enim dicitur Petrus est animal, Paulus est animal, & ideò Porphyrius genus definiens dixit, genus prædicari de pluribus specie differentibus, insinuare volens non solum prædicari de speciebus, sed etiam individuis, nam non solum homo & brutum specie differunt, sed etiam Petrus & Bucccephalus; Sensus igitur quæstionis quoad primum dubium est, an mediã tantum prædicetur de illis, id est, mediã specie: quo sensu dicimus quod Petrus sit animal, quia est homo, an verò etiam aliquando prædicari possit immediã? Circa quod dubium duplex est sententia: Prima dicit genus non prædicari de individuis immediã, id est, nullo alio mediã, sed mediã, videlicet mediã specie, ita ut immediã referatur ad speciem, & hac mediã ad individuum. Ita Albertus tract. 4. de Prædicabilibus cap. 1. Scotus. q. 17. Univers. Connimb. q. 1. de Specie Toletus q. un. Javellus tract. de Prædicab. Joan. à S. Thoma & multi alii, imò & ipse Porphyrius cap. de specie sic docuisse videtur. Secunda sententia docet posse genus prædicari non solum mediã, sed etiam immediã, verbi gratiã dicendo non solum Petrus est animal,

animal, sed etiam hoc animal est animal, & ita sentiunt omnes quotquot individua generica admittunt, ita plurimi Recentiores Ruvius cap. de specie q. 5. Oviedo contrav. 4. Log. puncto 4. Hurtadus, Sanchez, Arriaga, D. Thomas, Scotus 1. d. 3. q. 6. & clarissime in 4. d. 8. & alii quam plures, unde pro clariori intelligentia.

Notandum Individua dupliciter considerari posse, primo ut sunt a parte rei, verbi gratia Petrus, Paulus, Bucccephalus &c. & talia individua vocantur individua specifica, & sic verum est nullum tale individuum immediate sub genere contineri, quia omne tale continetur immediate sub aliqua specie, & mediante illa specie sub genere. Secundo modo individua considerari possunt non prout sunt a parte rei, sed prout ab intellectu concipiuntur, verbi gratia si a longe videamus venire aliquod animal, & non possumus discernere an homo, sit an bos? hoc individuum vocabitur incompletum & genericum, incompletum quidem, quia non attingitur secundum totam essentiam, quam habet a parte rei; genericum vero, quia immediate participat naturam genericam: immediate enim de tali individuo est verum dicere, hoc animal est animal, hæc autem individua generica debere admitti expressè docet Scotus (non quidem a parte rei sed apud intellectum in adæquate concipientem) cum Avinceana, Varrone Magistro suo, hoc prænotato hisq; præmissis pro resolutione primi dubii.

Dico I. Genus predicatur de individuo specifico & completo mediate, de genericis vero & incompleto immediate. Hæc Conclusio colligitur ex Scoto citato, eamq; tenent Authores secundæ sententiæ contra omnes eos qui individua generica dari negant;

Probatur Conclusio primo ratione a Scoto allata ex Varrone, Quando enim de aliqua re ignoramus quid sit, distinctè & in particulari querimus, quid est hoc? sed tunc ly hoc non supponit pro aliquo singulari speciei infimæ, ut hoc ligno, vel hoc lapide, quia tunc non ignoraretur quid sit illud quod per tale nomen queritur, quia idem non supponitur & queritur, supponit ergo pro singulari entis & querit in speciali quid illud sit, unde data responsione quod est lignum vel lapis statim quietat intellectus.

Probatur Conclusio specialiter secundo quoad 1. p. Illud predicatur mediate de aliquo, quod cognoscitur illi convenire mediante tertio, sed genus cognoscitur convenire individuis mediante tertio, ergo, ma. est certa: probatur minor; Ideo in hac propositione: verbi gratia Petrus est animal, ly Animal affirmatur de Petro, quia prius cognoscitur esse in homine, ergo genus mediate tantum predicatur de individuis completis.

Dices; Impossibile est essentiam rei competere mediante alio, sed animal rationale est essentia Petri, ergo. R. negando mi. animal enim & rationale sunt de essentia speciei, & sic secundario tantum conveniunt individuis, quia talia nullam essentiam propriè habent, præter species.

Probatur Conclusio quoad alteram partem; Quia hæc prædicationes sunt veræ, hoc animal est animal, hoc vivens est vivens, in quibus subiectum significat naturam singularizatam, prædicatum verò naturam universalem, sed inter naturam in communi sumptam & sumptam in singulari nullum potest dari medium, ergo genus immediate predicatur de individuis completis, probatur ma. quia dum video animal a longe ex certo aliquo motu vel signo, non cognoscendo cuius sit speciei, tunc non potest de illo in veritate prædicare aliud, quam rationem communem animalis, ergo illæ sunt veræ prædicationes, & licet inter illas prædicationes mediet aliquid prout individua sunt a parte rei, non mediat tamen aliquid prout in casu illo a cognoscente imperfectè concipiuntur.

Confirmatur Conclusio. Illud predicatur immediate de aliquo, quod non cognoscitur illi convenire mediante cognitione alicujus tertii, sed inter cognitionem individui adæquate & completè cogniti & cognitionem naturæ genericæ mediat cognitio speciei, quæ non mediat inter cognitionem individui in adæquate concepti, & cognitionem naturæ genericæ, ergo genus predicatur mediante specie de individuo completo, & immediate de individuo incompletè concepto.

Opponitur Contra Conclusio. V. *Opponitur & sibiur. Aristoteles.* Authoritas Scoti pro prima opinione citati, ubi ait genus de individuis predicari mediate, ergo malè dicitur quod predicatur de aliquibus immediate, cum universaliter loquatur, adeoq; universaliter sit accipiendus; sed Responsio est facilis, nam Scotus loquitur de individuis specificis & completis, de quibus dicit quod genus mediate predicatur. quando verò agit de incompletis, contrarium omnino sentit, unde Scotus tam unum quam alterum asserit, sed non secundum eadem & respectu ejusdem.

Arguitur Etiam ex ratione contra secundam p. Genus ita predicatur de inferioribus prout sunt disposita in serie, & linea prædicamentali, sed in linea prædicamentali inter genus & individuum mediat species, ergo genus etiam non predicatur de individuis nisi mediante specie. R. dist. ma. si illa inferiora sunt distinctè & completè cognita, concedo ma. si sunt confusè & incomplete cognita, nego ma. & concessa mi. distingo similiter consequens: Ergo genus etiam non predicatur de individuis nisi mediante specie, de individuis completè cognitis, concedo consequentiam, de individuis incompletè cognitis nego consequentiam. Sed

Instatur Non potest fieri transitus ab extremo ad extremum nisi transeundo per medium, sed genus & individua sunt extrema & species est medium, ergo, genus non potest predicari de individuo nisi prius predicetur de specie. R. dist. ma. si illa extrema sunt mediata transeat major, si sunt immediata nego ma. similiter dist. mi. genus & individuum completum concedo mi. incompletum nego mi. & pariter distincto consequente negatur consequentia, Genus enim & individuum in illo casu sunt gradus

gradus immediati, adeoq; non est opus ut transeat per medium.

Urgetur; Genus, verbi gratiâ Animal non multiplicatur nisi per rationale, ergò illud animal non datur nisi in quantum datur hic equus, hic homo, sed, subsumo, in tantum & eo modo aliquid prædicatur, quo datur, ergò quandoquidem hoc animal non datur nisi in quantum datur hic equus, hic homo, nec etiam prædicatur nisi mediante hoc equo & hoc homine & consequenter, mediante specie. **Confirmatur;** Quia dicere hoc animal est animal, est idem ac Petrus est animal, quia articulus hoc determinat singulare existens, ergò illud animal erit aliquod singulare completum & consequenter genus de eo immediatè prædicari non poterit. **R.** Concessio antecedente distinguendo consequens, ergò hoc animal non datur, nisi in quantum datur hic equus, hic homo à parte rei concedo consequentiam, non datur per intellectum nostrum inadæquatè & incompletè concipientem, nego consequentiam, similiter distinguendo subsumptum dico, hoc animal in tantum & eo modo prædicatur, prout per intellectum nostrum concipientem representatur, & quia representatur sine specie intermedia, sine media specie etiam prædicatur. **Ad Confirmationem R.** negando ant. cuius rationem distinguo, articulus hoc determinat singulare entis concedo, singulare speciei infimæ nego, unde licet articulus hoc demonstrat singulare speciei infimæ, in quantum singulare alicuius universalis non potest esse in rerum natura, nisi in singulari, attamen non determinat singulare infimæ speciei clarè, distinctè, & adæquatè, sed confusè, hinc non sequitur quin intellectus concipere possit rationem magis universalem cum individuo non conceptis gradibus intermediis, quamvis nullum singulare à parte rei dari possit quòd non esset infimæ speciei.

VII.
Dubium autem est an tunc genus habeat rationem generis?

Alterum dubium in questione hac resolvendum est, Supposito quod genus prædicari possit tam de individuis completis ut *Petrus est animal*, quam incompletis, ut *hoc animal est animal*, de his immediatè de illis verò mediante specie; An in his prædicationibus genus tunc ferret universalitatem generis, vel potius induat universalitatem speciei? Circa quam materiam triplex est sententia, prima dicit, quando genus prædicatur de individuis, sive completis, sive incompletis, prædicari per modum generis: quia esto prædicatur de individuis ejusdem speciei, adhuc tamen aptum natum est prædicari de individuis alterius speciei ita Hurtadus & alii. Secunda sententia dicit, quando genus prædicatur de individuis, non habere amplius rationem generis, nec ullius ex aliis quatuor prædicabilibus, sed constituere aliam speciem universalis innominatam. Ita Pontius d. 4. n. 65. & Lovanienses cap. de genere, quæ opinio sufficientè refutata manet per hoc quòd entia sine necessitate multiplicet. Tertia deniq; sententia dicit, genus quando prædicatur de individuis completis, prædicari per modum generis, quando verò de individuis incompletis, prædicari per modum speciei, ita Ruvius,

Complutenses; Arriaga, Mastrius & Bellutus disp. 5. Log. q. 1. art. 3. n. 39. Cum quibus etiam

Dico 2. Genus comparatum ad individua completa, sive ejusdem, sive diversæ speciei semper prædicatur per modum generis; comparatum verò ad individua incompleta prædicatur per modum speciei. Ita Authores pro tertia sententia citati & **Probat**ur 1. p. Genus est quod prædicatur actu vel saltem potentiâ de pluribus diversæ speciei incompletè, sed sic prædicatur de individuis completis, ergò de illis prædicatur per modum generis, ma. patet: minor probatur: Illud prædicatur incompletè quod non dicit totam essentiam subjecti, sed animal verbi gratiâ in hac propositione Petrus est animal, non dicit totam essentiam subjecti, quia non dicit humanitatem, ergò.

Confirmatur primò: Ex dictis genus prædicatur mediâtè de individuis completis, ergò per modum generis & incompletè, hoc enim manifestum signum est, prædicari mediâtè, esse prædicari partem essentiæ & non totam essentiam.

Confirmatur secundò: Quando prædico hominem de Petro adhuc est prædicatio speciei, ergò quando prædico animal de **ho** adhuc erit prædicatio generis, nec obstat quòd tunc ly homo, & ly animal determinentur ad individuum unum ex vi actualis prædicationis, quia manent adhuc apta nata prædicari de pluribus & animal quidem specie differentibus.

Probatur etiam secunda pars: **Idè**o prædicatur genus de individuis completis juxta dicta, per modum generis, quia prædicatur mediâtè, id est, incompletè, ergò cum de individuis incompletis prædicetur immediâtè, id est, completè, prædicabitur per modum speciei. **Confirmatur;** Idèo illa prædicatio Petrus est homo est speciei, quia prædicatum dicit totam essentiam subjecti, ergò etiam ista erit prædicatio speciei dicendo, hoc animal est animal, quia dicit totam essentiam subjecti. Nec obstat quòd *ly hoc animal* dicat in confuso etiam differentiam specificam, quia ad distinguenda prædicabilia non attenditur prædicatum & subjectum prout sunt in re, sed ut concipiuntur à nobis, alioquin genus non distingueretur à specie & differentia, cum species genus includat, quòd tamen nullus dicit: ergò.

Arguitur In contra Cum Hurtado? Quando quis videt quatuor individua animalis, duos scilicet homines, duos equos: & explicitè cognoscit ea esse animalia, non tamen scit qualia, tunc ab illis potest abstrahere unam rationem universalem de illis prædicabilem, sed illa ratio est generica, quia convenit pluribus specie differentibus, ergò de illis individuis incompletis genus prædicatur per modum generis & non per modum speciei, **R.** concedendo ma. & negando mi: nam illa ratio universalis est specifica, quia esto sit prædicabilis de pluribus specie differentibus, quia tunc cognoscens illa distinctè non percipit & concipit, nisi tanquam numero different, de illis prædicabitur per modum speciei & non per modum generis,

generis, nam ut supra dixi ad distinguenda praedicabilia non attenditur praedicatum & subiectum ut sunt in re, sed ut concipiuntur a nobis cum fundamento tamen. Sed

Instatur; Ratio specifica convenit solis individuis eiusdem speciei, sed hic non essent individua eiusdem speciei ergo non posset esse hic ratio specifica, ma. patet sicut & minor ex suppositione scilicet, qua supponitur quod illa quatuor individua duo sint homines, & duo equi & distinguendo mi. concessa ma. In casu non essent individua eiusdem speciei considerando illa secundum statum existentiae realis concedo mi. consideranda illa ut a vidente percipiuntur nego mi. Itaque quia videns illa quatuor individua non percipit differentiam eorum, hinc in eis concepta solo numero differunt sub genere animalis quod tamen in ordine ad illa ut sic cognita induit modum speciei, quia respicit illa ut solo numero differetia, quod est proprium speciei.

Urgetur; hinc sequeretur illa individua non posse nec debere dici generica sed specifica, sequela est falsa, ergo & illud unde sequitur; prob. seq. Quia ideo dicuntur individua generica, quia genus de illis praedicatur per modum generis, ergo si non praedicatur de his per modum generis sequetur non esse individua generica sed specifica. R. negando sequelam ma. cum ant. probationis Quia hoc animal & illud animal, non dicuntur individua generica, quia de illis praedicatur gen^o per modum generis, quia plane ex hoc capite specifica dici deberent, sed dicuntur generica & non specifica, quia ex consuetudine loquendi modo illa dicuntur individua specifica, quae genus participant mediante specie, quia vero ista participant genus immediate generica dici consueverunt. Quod si dicas & urgeas dicendo haec praedicatio hoc ens est ens non potest esse specifica etiam in illo dato sensu, quia species debet habere supra se gen^o, ens autem non habet supra se gen^o ergo non erit specifica sed generica. R. negando assumptum, ad rationem pro probatione politam, specie subiectibilem debere habere supra se gen^o, non vero praedicabilem unde illa praedicatio ens est ens est specifica, non tamen speciei subiectibilis, sed praedicabilis, quid autem sit species subiectibilis & praedicabilis dicat disputatio ne sequente, pro fine disputationis huj^o sit adhuc.

QUESTIO V.

Quae est Miscellanea expediens nonnulla restantia de genere dubia.

Primum dubium in hac quaestione resolvendum occurrit, Quomodo scilicet conveniant, vel differant Genus supremum, seu generalissimum & infimum Quia videntur differre specie prout affirmat Aversa; vel si specie non differant sequetur neque genus infimum & speciem differre specie, & sic habebimus tantum quatuor species praedicabilem, contra Porphyrium & communem, quod probatur: Quia genus generalissimum potest praedicari de pluribus differentibus genere, verbi gratia de animali & planta ac angelo quae differunt genere, genus autem ultimum verbi gratia animal tantum potest praedicari de pluribus differentibus specie & quidem specie a thoma vel ultima, verbi gratia animal de homine & brutum ponendo quod brutum sit species infima, vel saltem brutum de equo & asino, sed non est major ratio diversificandi speciem.

F. Amandi Hermann Logica.

cie universalis quando unum praedicatur de pluribus differentibus specie, & aliud differentibus numero tantum, quam quod unum praedicatur de pluribus differentibus genere sicut praedicatur genus generalissimum & aliud de differentibus specie tantum, sicut praedicatur genus ultimum; sed illa praedicabilia quae praedicantur de pluribus specie differentibus, & illa quae praedicantur de pluribus numero differentibus tantum constituunt duas species praedicabilem, ergo etiam illa quae praedicantur de pluribus differentibus genere & differentibus specie tantum duas constituunt species, & sic sex erunt praedicabilia, aut si non constituunt, ergo erunt tantum quatuor, quorum utrumque videtur esse inconveniens. Verumtamen R. 1. Argumentum nihil facere singulariter contra me, imo doctrinam a me supra traditam magis confirmat, videlicet stando praecise rationibus posse defendi dari plura, vel pauciora universalis quam quinque, quod si quis communi adherere, nollet libenter concedere; At inhaerendo communi sententiae. R. 2. Genus & speciem praecise differre in eo quod unum praedicatur complete scilicet species, aliud incomplete nempe gen^o, & hoc loquendo de quocumque genere, seu supremo, seu medio, vel infimo; quod autem illa plura de quibus praedicatur genus supremum genere differant est merè impertinens ad rationem generis praecise, cui ex suo conceptu adequato sufficit praedicari de pluribus specie differentibus in quid incomplete, sicut est merè per accidens quinto praedicabili, quod sit gradus genericus verbi gratia color, vel specificus verbi gratia albedo unde ex hoc discursu tantum habetur gen^o primum universale posse subvidi in genus supremum, infimum & medium, quorum primum petit nullum habere gen^o supra se, secundum habere supra se & infra se, tertium habere super se, & nullum habere infra se; & hoc non quia generica sunt praecise, sed quia talia genera. Per haec sufficienter patet solutio dubii positi, sed est

Secundum dubium Est; an species

fit correlativum generis adequatum? Supponit dubium speciei esse correlativum generis, ut etiam infra clarius patebit, difficultas tamen est an sola species sit correlativum? vel an etiam sint individua eius correlativa ita, si per impossibile destructa specie conservaretur individuum, vel e contra destructo individuo conservaretur species, an tunc inquam conservaretur ratio generis ad hoc? R. tam speciem quam individuum esse generis correlativum, quamvis diverso modo, nam immediatum eius correlativum est species, mediatum, individuum completum, quando vero non cognoscitur ut individuum completum, sed veluti incompletum, tunc est quoque immediatum generis correlativum, Non est tamen tale correlativum individuum, ut si per impossibile destrueretur species in individuo posset conservari gen^o, prout est a Porphyrio definitum, quia illud ut dixi si non actu, saltem aptitudine petit essentialiter praedicari de pluribus specie differentibus, licet bene conservaretur gen^o prout consideretur eius quiddam ratio praecisa in quantum etiam est per haec haecceitate & hoc individuum contrahibile. Quod si quis ulterius dubitas quarat an gen^o unica relatione referatur ad species & ad individua? R. cum Maffrio si intellectus gen^o eodem actu praedicet de specie & individua, esse unicam relationem, secus autem si hoc fiat diversis actibus;

II. Tam species quam individua sunt generis correlativa.

S Et